

Anatomia humana

LA GARANTIA DEL CANDIDAT



Jorge Bello
Metge Pediatre

A vui és l'aniversari d'Aspirina: Bayer va registrar aquest nom comercial el 6 de març de 1899. També va registrar Heroin, contra la tos. Aspirina conté àcid acetilsalicílic i continua que és un medicament força útil i barat. Heroin contenia heroïna, i es va vendre de manera legal tot i que el món ja sabia dels efectes negatius d'aquest derivat de l'opi.

Abans, però, d'açar el dit acusador, cal separar el gra de la palla, perquè no són les institucions, sinó les persones, les dolentes. De vegades les persones són malvades mentre les institucions són útils i aprofitables.

De vegades són malvades les persones que controlen les institucions, les empreses, els partits, i desenvolupen accions negatives tot i saber que són negatives, i que seran nocives. Ho fan perquè miren el propi interès i l'interès del col·lectiu del qual són serves.

És la servitud dels diners, del poder. En trobariem exemples aquí i allà. Però insistiré a dir que no són les estructures, sinó les persones. I amb algunes excepcions, aquestes persones només són decisives durant el temps de la foscor, que en general és més aviat curt, tot i que semblarà etern.

♦ L'EMPRESA BAYER, gegantina multinacional alemanya, va fer molta feina i molt positiva en favor de la humanitat durant els més de 150 anys que té de vida. Li estem agraïts: milions de persones van recuperar la salut o la van millorar, o van millorar la qualitat de vida gràcies als productes de

Bayer.

Però aquesta bondat, que és el seu negoci, no ens farà oblidar que van tenir una important responsabilitat en la fabricació del Zyklon B, el gas mortal amb el qual d'altres alemanys van assassinar milions de persones. Durant la Segona Guerra Mundial, Bayer es va integrar a IG Farben, un conjunt alemany d'empreses químiques (després de la guerra va recuperar l'autonomia).

Farben va explotar mà d'obra esclava procedent dels camps de concentració d'Auschwitz i de Mauthausen, no és bo d'oblidar. Un alt directiu de Bayer, Fritz ter Meer, el van condemnar perquè havia fet experiments inhumans en persones al camp d'Auschwitz, però va tornar a la Bayer en sortir de la presó, en 1956.

♦ JA HO VEIEU: no són les institucions, sinó les persones. Persones de Bayer van fabricar i vendre el paration, un insecticida massa tòxic i massa perillós, fins al punt que avui és prohibit en molts països (en general rics), i es ven amb teòrica cautela en d'altres països, en general pobres.

Rhodèsia era un país pobre quan va entrar en la guerra civil (1964-1979) que acabaria imposant la dictadura de Robert Mugabe. En aquesta guerra van usar paration com arma química. Rodhèsia continua que és un país pobre (ara es diu Zimbabwe).

Però també és un país pobre, i tothom recordarà aquell tristíssim episodi en el qual van morir 24 fets (i 18 més van quedar



La garantia que ha de tenir el candidat al reanvi és l'opció de fer-lo fora tot d'una, a la primera, i anar-se'n de mans buides, la cua entre les potes.

greument enverinats) perquè van fer un esmorzar contaminat amb paration. Aquest cas és a la justícia universal, a casa ja no tenim justícia universal. El paration és tòxic, mortal, si entra al cos per la boca, o en respirar-lo, o fins i tot per contacte amb la pell.

Estic segur que moltes institucions importants, empreses, partits, tenen quelcom de fosc i vergonyós a l'història. Però també estic segur que això fosc i vergonyós que amaguen no ha estat feina de la institució, sinó feina pensada i desenvolupada a posta per les persones que la controlaven, i que sabien prou bé què és el que feien i quines conseqüències n'hauria.

Crec que podem canviar les persones i conservar les estructures. Però hem de pensar que les institucions hauran estat modificades, per aquestes persones, per tal d'adaptar-les als propis desitjos, o més aviat als desitjos dels poderosos que viuen a la dreta.

No serà feina fàcil, això del reanvi que pertoca. El primer és pensar quins serien els candidats. Però hem de tenir present que el nou no és necessàriament bo, i que per tant ens calen persones amb garanties. Aquesta garantia és l'opció de fer-los fora a la primera que les coses no siguin prou oportunes i transparents.

Un lugar para disentir

EFECTO LLAMADA

Joan Sans
Payeras
Libre pensador



2005. El proceso de regularización de inmigrantes planteada por el invitado presidente Rodríguez Zapatero para más señas, daba pie al denominado efecto llamada. Para el gobierno no era más que legalizar la economía sumergida y por ende una mayor cotización al Estado. Los ayuntamientos afines empadronaban fuera de horario, los alquileres superaban el IPC y los préstamos batían récords.

2014. La siempre falta de consenso político en el tema de extranjería y la denuncia por las actuaciones de la Guardia Civil en la frontera africana, provoca que unos treinta mil subsaharianos en primera instancia y otros cuatro mil en segunda, estén a la espera del asalto definitivo hacia España.

Y nadie toma decisión alguna. Nadie la tomó en el pasado cuando algunas granjas catalanas contrataban mano de obra sin regularizar por pocos cientos de pesetas diarias. Nadie la tomó cuando la mano de obra se ocupaba de oficios rechazados y denigrados. Nadie la tomó cuando todos viajábamos en tren de alta velocidad y necesitábamos quienes nos portaran las maletas.

Nadie la tomará ahora cuando todos remamos contra todos. Cuando las envidias fusilarían al coincidente. Cuando los dineros son prestados a los bancos. Cuando los políticos comparecen ante el juzgado e incluso cuando un embajador presuntamente se enriquece vendiendo visados.

El avestruz anida sobre la piel de toro. Ni hace, ni deja hacer. No practica la transparencia del pan y del vino, sino la del toro pasado. Y la de pelotas fuera, aunque desde ahora estén prohibidas. Y sin pelotas, ya se sabe..

♦ Y PARA EUROPA, además de ser el país de la pandereta y de la corrupción, seguimos siendo el norte de África. O al menos, la barrera que hace de tierra de nadie. Y les seguimos el juego. Situamos en el punto de mira a los subsaharianos, cuando otros extracomunitarios también se adentran. Desde Madrid-Barajas o desde los Pirineos. ¿Por qué tanto repelús a los venidos del Sur? La siempre presente incompatibilidad entre el Norte y el Sur, entre el arriba y el abajo, entre lo blanco y lo negro, marca sin duda los cánones de esta trágica marea de seres humanos. Y nos faltará un efecto salida. Una limpieza interior de propios y extraños. Una liberación de plazas. Una reestructuración en serio, sin dictados externos ni intereses particulares. Y para ello, necesitamos ponerlos sobre la mesa. Saber decir no. Y decirlo. Plantar cara a Europa si cabe. Y aunque nos sobre soberbia e hipocresía, nos falta orgullo, mucho orgullo.

Es racó d'en cambreta

RASPALL DE DENTS



Gustau Juan
Benejam

La setmana passada es va celebrar a Barcelona el *Mobil World Congress*, la fira o trobada de mundial de telefonia mòbil. Enguany estava dedicada a les aplicacions; n'hi havia per tots els gusts, des d'aquelles destinades a recaptar complicades informacions, fins a les que tenen per objectiu controlar objectes d'allò més quotidià, com poden ésser unes ulleres o un raspall de dents.

Moltes d'aquestes aplicacions diuen que són de franc. La veritat és que tenen un preu: que els donis les teves dades personals. I, qui les controla, després?

Hem entrat, així, a una nova cultura, amb nous llenguatges, nous valors, noves maneres de viure.

I, qui crea aquesta nova cultura? La

major part del llenguatge que s'empra a tot el complex cultural informàtic -ordinadors, internet, i també la telefonia mòbil, xarxes socials, ... - és llenguatge anglès, de l'imperi americà: qui crea la cosa, en crea el llenguatge, les paraules; n'aporta els seus valors, també.

Tot açò és part de la globalització, com ho és la globalització de l'economia, controlada pels mercats: «La capacitat d'un govern per controlar l'economia és limitada», deia no fa molt el premi Nobel d'Economia Kenneth J. Arrow.

Està naixent una cultura nova, híbrida, jo en diria transgènica, en un món ple de tensions, que es fa patent arreu, des de la proximitat del carrer fins al punt més enfora del món.

Els principis més elementals de la sociologia diuen que les societats són, però, essencialment conservadores: aquí, volent conservar el passat, hem elegit per a les nostres institucions uns governs més propis del segle XIX que del segle XXI (la diferència no és molta, sols és canviar l'ordre dels signes: qüestió de dislèxia).

El ministre d'exteriors, García Margallo, comentava que l'Estat (en aquest cas, evidentment Espanya, entenc jo) ha de minvar a favor d'Europa.

Però, és clar, tornant als transgènics -no vegetals sinó culturals- amb un producte base americà, hi afegim altres gens per a crear-ne un de nou. D'on sortiran els nous gens? Pens que el ministre n'hi deu voler aportar qualcun de la seva Espanya castellana, que deu considerar més digna i de més qualitat que les altres, la nostra i la llengua en què escric, per exemple.

Per deficiència meua (no em van educar ni en Lomce ni en Til) no sé anglès i no entenc paraules com whatsapp, smart-phone ultra low cost, wearables ... Al cap i a la fi no som més que un *podall*, que m'agradaria seguir fent-me net les dents amb un raspall dels de sempre, a mà, i seguir -i que es seguís- menjant els vells i variats productes que donava la nostra terra, fins i tot les prunes d'engana-lladre -a Maó els deien prunes de matrimoni- un poc amargues vora el pinyol, en lloc de productes ben tant presentats, però estandarditzats i transgènics, i seguir parlant la llengua que ens ha donat aquesta terra aspra. Encara que açò es consideri ja fruita un poc fora de temps.